Тия ж се надна той отъ мѣсото си и сѣдна на пейнѣ въ предъ прозореца, като си затвори очитѣ и подпрѣ лицето ~~си~~ съ двѣ рѣцѣ. Вѣрния неговъ приятелъ — кучето Митю се намѣри изправено предъ него изправено на заднитѣ си крака, и съ дълбокоумислена наведена мутрица сѣдно слушаше тази музика.

Но си, като затихваше и угасваше постепенно, пиъ най подпрѣ скрѣ, а той се още сидеше, като закованъ, съ подпрѣна глава.

На край той се свѣсри, вдигна очи и срѣщна онзи сѣщъ тонъ, роденъ, добъръ, състрадателенъ погледъ и онази сѣща кротка, ~~прекрасна~~ чиста, нѣжна, мила усмивка.

Тя стоеше предъ разтворения прозорецъ, облѣчена въ бѣло, ~~съ~~ отъ израчни на съ едната си рѣка о ~~опрѣна~~ подпрозорчика и запуснала бѣлите тънкитѣ си и прозрачни пръсти въ изобилна и черна коса и гледаше сладко бай Митя... Тя, изведнъжъ се, позна...

Въ тази сѣщата минута изъ-подъ лакътя ѝ негаданно скочи малко кѣдрено кученце и отъ края на подпрозорника ~~се~~ захвана да лае съ най остръ и дразненъ тонъ на солидния и почтения Мистя (кучето), — като че го сѣрдеше.

Изглеждаше се че значението на добъръ лицеренъ лай бѣше вече твърдѣ остръ и дразненъ за кучето отъ такъвъ благородна ~~подобна~~ порода, ~~като~~ Митю (кучето нали има сѣщо свой езикъ); изглеждаше се че това имаше такъвъ значение, какъ ако би нѣкой хамбаджия почнѣлъ да дразни говѣда отъ твърдѣ солиденъ и дискретенъ ранъ; изглеждаше се, че това имаше такъвъ смисълъ, казва ми ти, защото Митю, въ мигъ, като скочи отъ мѣсото си, съ злоба на ~~остръ~~ докачено кучешко достоинство, се хвърли върхъ кученцето. Последното изквичъ и се спрѣ въ сграда, ~~отъ~~ отъ гѣдно съ по-голѣмо изсрочение почна да лае.